

Sygn. akt: I C 564/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 stycznia 2022 r.

Sąd Rejonowy w Giżycku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Alina Kowalewska
Protokolant:	sekretarz sądowy Joanna Kucharska

po rozpoznaniu w dniu 28 stycznia 2022 r. w Giżycku

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) sp. z o. o. z siedzibą w W.

przeciwko I. J.

o zapłatę

- Zasądza od pozwanej I. J. na rzecz powoda (...) sp. z o. o. z siedzibą w W. kwotę 2.395,01 (dwa tysiące trzysta dziewięćdziesiąt pięć 01/100) złotych z odsetkami umownymi w wysokości wysokości maksymalnych odsetek za opóźnienie od dnia 24.03.2021 r. do dnia zapłaty.
- Zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 1.117,00 (jeden tysiąc sto siedemnaście 00/100) złotych z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSR Alina Kowalewska

Sygn. I C 564/21

UZASADNIENIE

Powód (...) Sp. z o.o. z siedzibą W. domagał się zasądzenia od pozwanej I. J. kwoty 2.395,01 zł z umownymi odsetkami w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia 24 marca 2021 r. od dnia zapłaty oraz zasądzenia zwrotu kosztów procesu. W uzasadnieniu powód podał, iż wierzytelność dochodzona pozwem wynika z umowy pożyczki refinansującej zawartej w dniu 4 września 2020 r. pomiędzy pozwaną a (...) sp. z o.o. z siedzibą w W.. Pożyczkodawca na podstawie umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 16 listopada 2020 r. zbył wierzytelność z tytułu powyższej umowy na rzecz D. W. OU z siedzibą w T.. Następnie powód na podstawie umowy przelewu wierzytelności z dnia 10 lutego 2021 r. zawartej z D. W. OU z siedzibą w T. nabył wierzytelność przysługującą przeciwko pozwanej. Na dochodzone roszczenie składają się kwoty- niespłaconego kapitału, niespłaconych odsetek kapitałowych oraz skapitalizowanych odsetek za opóźnienie.

Pozwana I. J. wniosła o oddalenie powództwa kwestionując legitymację procesową powoda. Zdaniem pozwanej przedłożony przez powoda dokument związany z cesją wierzytelności nie wskazuje na to by cesja ta objęła wierzytelność wynikającą z zawartej przez pozwaną pożyczki, a ponadto w ocenie pozwanej wygenerowany w systemie

informatycznym dokument dotyczący cesji jest dokumentem prywatnym i nie stanowi dowodu na okoliczność zawarcia cesji, ponieważ został stworzony w środowisku informatycznym pozwalającym na dowolną edycję i modyfikację danych przez powoda. Pozwana podniosła także, że powód nie wykazał zapłaty ceny za nabycie wierzytelności, od której uzależniona była skuteczność umowy cesji. Ponadto, zdaniem pozwanej, nie doszło do zawarcia umowy pożyczki bowiem powód nie przedstawił na tę okoliczność stosownych dokumentów. Dołączone do pozwu wydruki umowy są niepodpisane przez pozwaną, a więc nie stanowią dokumentu. Pozwana kwestionowała także refinansowanie innego zadłużenia pożyczką udzieloną na podstawie umowy z dnia 4 września 2020 r. Podniosła, że mechanizm refinansowania wyczerpuje znamiona nieuczciwej praktyki rynkowej oraz, że powód udzielając pożyczki zastosował niedozwolone klauzule umowne m.in. ustalając prowizję w kwocie rażąco wygórowanej.

Sąd ustalił, co następuje:

Przed zawarciem pierwszej umowy pożyczki pozwana I. J. założyła profil klienta na stronie internetowej pośrednika pożyczkodawcy tj. (...) Sp. z o.o. z siedzibą w B. oraz dokonała w dniu 4 listopada 2015 r. przelewu weryfikacyjnego w kwocie 0,01 zł potwierdzając rejestrację.

(dowód: potwierdzanie przelewu z dnia 5.11.2015r. - k. - 41)

Pozwana zawarła w dniu 27 lipca 2020 r. z (...) ograniczoną odpowiedzialnością w B. umowę pożyczki refinansującej nr (...), na podstawie której pożyczkodawca udzielił pozwanej pożyczki w wysokości 2.309,86 zł z przeznaczeniem na spłatę zobowiązania zaciągniętego u innego pożyczkodawcy. Przyznaną kwotę pozwana zobowiązała się spłacić w terminie 30 dni.

(dowód: umowa pożyczki refinansującej nr (...) z dnia 27.07.2020 r.- k. 31-31v, ramowa umowa pożyczki z dnia 27.07.2020 r.- k. 32-34)

Pozwana nie uiszczała we wskazanym terminie zobowiązania i zwróciła się do pożyczkodawcy o refinansowanie spłaty. Zgodnie z postanowieniami umowy ramowej z dnia 27 lipca 2020 r. pożyczkobiorca mógł wystąpić o refinansowanie ww. pożyczki pod warunkiem uiszczenia opłaty za refinansowanie, przy czym wniosek taki mógł zostać złożony za pośrednictwem profilu klienta.

(dowód: umowa pożyczki refinansującej nr (...) z dnia 27.07.2020 r.- k. 31-31v, ramowa umowa pożyczki z dnia 27.07.2020 r.- k. 32-34)

W dniu 4 września 2020 r. pozwana uiszczała na rzecz pożyczkodawcy kwotę 376,60 zł tytułem „refinansowania pożyczki (...)”, w rezultacie czego tego samego dnia pozwana zawarła umowę pożyczki refinansującej nr (...) z (...) ograniczoną odpowiedzialnością w W. w wysokości 2.263,54 zł na spłatę wcześniejszego zadłużenia wynikającego z umowy pożyczki refinansującej nr (...) z dnia 27 lipca 2020 r. Umowę pożyczki refinansującej uważa się za zawartą w chwili uznania rachunku bankowego pośrednika przelaną kwotą opłaty za refinansowanie.

(dowód: potwierdzanie przelewu z dnia 4.09.2020 r.- k. 39, umowa pożyczki refinansującej nr (...) z dnia 4.09.2020 r.- k. 38-38v, ramowa umowa pożyczki z dnia 4.09.2020 r.- k. 35-37v)

Na podstawie umowy cesji wierzytelności z dnia 16 listopada 2020 r. pożyczkodawca (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. dokonał przelewu wierzytelności wynikającej z tytułu umowy pożyczki o nr (...) zawartej w dniu 4 września 2020 r. na rzecz D. W. OU z siedzibą w T.. Następnie na podstawie umowy przelewu wierzytelności z dnia 10 lutego 2021 r. D. W. OU z siedzibą w T. zbyło ww. wierzytelność na rzecz powoda. Pismem z dnia 5 marca 2021 r. powód zawiadomił pozwaną o dokonanej cesji wierzytelności, jednocześnie wzywając pozwaną do zapłaty zadłużenia. Wezwanie do zapłaty pozostało bezskuteczne.

(dowód: umowa przelewu wierzytelności z dnia 16.11 2020 r. - k. 24-26, umowa przelewu wierzytelności z dnia 10.02.2021 – k. 17-20, załącznik - k. 21, załącznik - k. 27, pismo powoda z 5.03.2021 r. – k. 49)

W dniu 10 lutego 2021 r. prezes zarządu (...) ograniczoną odpowiedzialnością w B. oświadczył, że zobowiązanie pozwanej wynikające z umowy pożyczki nr (...) zawartej w dniu 4 września 2020 r. zostało spłacone przez (...) ograniczoną odpowiedzialnością w W..

(dowód: oświadczenie (...) ograniczoną odpowiedzialnością w B. - k. 30)

Sąd d zwa żył, co następuje:

Sąd ustalił stan faktyczny sprawy na podstawie dowodów z dokumentów przedłożonych przez powoda.

W pierwszej kolejności wskazać należy, iż badanie legitymacji procesowej stron procesu, która stanowi przesłankę materialnoprawną jest obowiązkiem sądu, który do kwestii tej odnosi się przed merytoryczną oceną sprawy. Istnienie legitymacji procesowej bada zatem z urzędu sąd orzekając co do istoty sprawy. Zdaniem sądu przedłożone przez powoda dowody są wystarczające do wykazania, iż nabył on skutecznie wierzytelność wobec pozwanej wynikającą z umowy pożyczki z dnia 4 września 2020 r. Powód przedłożył ramową umowę cesji wierzytelności z dnia 11 listopada 2020 r., umowę przelewu wierzytelności z dnia 10 lutego 2021 r. wraz z załącznikami precyzującym wierzytelność będące przedmiotem ww. umowy. Powód wykazał – poprzez złożenie stosownych dokumentów – umocowanie osób podpisanych pod umową do jej zawarcia. Fragmenty załączników zostały przedłożone w formie częściowo zanonimizowanej, ale pozwalającej na weryfikację konkretnej wierzytelności przysługującej wobec pozwanej. Złożone dokumenty pozwalają jednoznacznie stwierdzić, iż miało miejsce skuteczne przejście wierzytelności na rzecz powoda. W ocenie sądu nie ma przesłanek, aby kwestionować wartość dowodową powyższych dokumentów. Wskazać należy, że umowa cesji wierzytelności jest umową konsensualną, a jej skuteczność prawna nie jest uzależniona od spełnienia przez cesjonariusza obowiązku zapłaty ceny nabycia wierzytelności. Kwestia wzajemnych rozliczeń między stronami umowy cesji wierzytelności nie ma znaczenia na gruncie przedmiotowej sprawy. Nie jest warunkiem skutecznego zawarcia umowy cesji wierzytelności zapłata ceny w wykonaniu tej umowy. Umowa cesji może być także zawarta pod tytułem darmym (vide wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 20 września 2013 r., sygn. akt VI ACa 398/13). Jednocześnie przedłożone dokumenty, wbrew twierdzeniom pozwanej są przetłumaczone na język polski.

W przedmiotowej sprawie powód wywodzi swoje roszczenia z umowy pożyczki, do której zastosowanie znajdują zapisy ustawy z 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim. Zgodnie z treścią art. 3 ust. 1 powołanej ustawy przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255.550 zł albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi, przy czym w myśl ust. 2 pkt 1 powołanej ustawy za umowę o kredyt konsumencki uważa się w szczególności umowę pożyczki.

Przywołana wyżej ustawa nie wyłącza stosowania ogólnych przepisów Kodeksu cywilnego dotyczących pożyczki. Zgodnie z art. 720 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

Ustawa z 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim dopuszcza zawieranie umowy o kredyt konsumencki za pomocą środków porozumiewania się na odległość. Umowa o kredyt konsumencki zawierana na odległość to umowa, która spełnia wymagania przewidziane w art. 2 pkt 1 ustawy z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta. Jest to zatem umowa, którą kredytodawca zawiera z konsumentem w ramach zorganizowanego systemu zawierania umów na odległość, bez jednoczesnej fizycznej obecności stron, z wyłącznym wykorzystaniem jednego lub większej liczby środków porozumiewania się na odległość do chwili zawarcia umowy włącznie. Ponadto przepisy dopuszczają zawarcie takiej umowy na odległość zgodnie z art. 2 ust. 4 ustawy dnia 18 lipca 2002 r. o świadczeniu usług drogą elektroniczną stanowiącym, iż świadczenie usług drogą elektroniczną w rozumieniu ustawy oznacza wykonanie usługi świadczonej bez jednoczesnej obecności stron (na odległość), poprzez przekaz danych na indywidualne żądanie usługobiorcy, przesyłanej i otrzymywanej za pomocą urządzeń do elektronicznego przetwarzania, włącznie

z kompresją cyfrową, i przechowywania danych, która jest w całości nadawana, odbierana lub transmitowana za pomocą sieci telekomunikacyjnej w rozumieniu ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. - Prawo telekomunikacyjne.

Przepis art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim określa wymogi formalne umowy o kredyt konsumencki. Umowa taka powinna być zawarta w formie pisemnej, chyba, że odrębne przepisy przewidują inną szczególną formę. W żadnym z tych przepisów ww. ustawy nie określono skutków prawnych niedochowania formy pisemnej, a więc można przyjąć, że została ona zastrzeżona pod rygorem utrudnień dowodowych.

Okoliczność zaś, że nie została zawarta w wymaganej przez ustawę o kredycie konsumenckim formie pisemnej powoduje jedynie ten skutek, że w razie niezachowania zastrzeżonej formy nie jest w sporze dopuszczalny dowód ze świadków ani dowód z przesłuchania stron na fakt dokonania czynności. Ustawa nie przewiduje bowiem rygoru nieważności. Zgodnie z treścią art. 74 § 2 k.c. pomimo niezachowania formy pisemnej przewidzianej dla celów dowodowych, dowód ze świadków lub dowód z przesłuchania stron jest dopuszczalny, jeżeli obie strony wyrażą na to zgodę, jeżeli żąda tego konsument w sporze z przedsiębiorcą albo, jeżeli fakt dokonania czynności prawnej będzie uprawdopodobniony za pomocą pisma. W ocenie sądu uznać należy, iż zawarcie umowy kredytu konsumenckiego nie wymaga zachowania formy pisemnej i co do zasady umowa taka może być zawarta również za pomocą środków porozumiewania się na odległość.

W niniejszej sprawie pożyczkodawca udzielił pozwanej na podstawie umowy pożyczki z dnia 4 września 2020 r. pożyczki refinansującej na kwotę 2.263,54 zł. Fakt zawarcia umowy – choć był kwestionowany przez pozwaną – został należycie wykazany przez powoda. Stosownie bowiem do § 4 ust. 1 umowy pożyczki – pożyczkę refinansującą uważa się za zawartą w chwili uznania rachunku bankowego pośrednika przelaną kwotą opłaty za refinansowanie. Przelew taki został dokonany przez pozwaną dnia 4 września 2020 r. z indywidualnego rachunku bankowego pozwanej, równocześnie ze złożeniem przez pozwaną oświadczenia o treści „refinansowanie pożyczki (...) P. (...)”. Podkreślić należy, że pozwana nie kwestionowała, iż przelew weryfikacyjny został dokonany z jej indywidualnego rachunku bankowego. Nie kwestionowała również, iż podany w wyżej opisanym tytule przelewu numeru P. do niej nie należy, jak również samego faktu dokonania przedmiotowego przelewu.

Zgodnie z treścią art. 231 k.p.c. w postępowaniu dowodowym dopuszczalne jest uznanie za ustalone faktów, które nie wynikają wprost z przeprowadzonych dowodów, ale tylko wtedy, gdy taki wniosek można wyprowadzić z innych ustalonych faktów. W rozpoznawanej sprawie sąd ustalił fakty, które pozwalają na uznanie istnienia umowy pożyczki - tj. posiadanie przez pozwaną konta klienta na stronie internetowej pośrednika pożyczkodawcy, fakt dokonania przez pozwaną dnia 4 września 2020 r. opłaty za refinansowanie pożyczki nr (...) w rezultacie czego w dniu 4 września 2020 r. została udzielona pożyczka refinansująca o nr (...), fakt dysponowania przez pożyczkodawcę szczegółowymi danymi pozwanej. Powyższe okoliczności, w szczególności sekwencja czynności dokonywanych przez pozwaną - w ocenie sądu, pozwalają w sposób niebudzący wątpliwości uznać za ustalony fakt zawarcia przez I. J. z poprzednikiem prawnym powoda - (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. w dniu 4 września 2020 r. umowy pożyczki o treści stwierdzonej wydrukiem załączonym do pozwu. Trudno, bowiem mając na względzie zasady logiki i doświadczenia życiowego uznać, że pożyczkodawca przelał swoje środki celem spłaty uprzednio zawartej przez pozwaną pożyczki bez wniosku i umowy. Mając na uwadze powyższe sąd uznał, że strona powodowa wykazała, iż pozwaną oraz wierzyciela pierwotnego łączyła umowa pożyczki refinansującej z dnia 4 września 2020r.

Wątpliwości nie budził fakt, że pożyczkodawca wykonał swoją część umowy poprzez spłatę zadłużenia pozwanego na rzecz podmiotu (...) ograniczoną odpowiedzialnością w B.. Okoliczność tę potwierdza zindywidualizowane zaświadczenie wystawione przez poprzedniego wierzyciela. Z treści tego zaświadczenia złożonego przez poprzedniego pożyczkodawcę wynika, że podmiot (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. spłacił dług pozwanej i tym samym wykonał umowę

Jednocześnie należy wskazać, że wydruki komputerowe mogą stanowić dowód w postępowaniu cywilnym, co wynika z przyjętej powszechnie wykładni przepisów art. 308 k.p.c. wydruk komputerowy stanowi, bowiem inny środek dowodowy. W ocenie sądu, w realiach niniejszej sprawy nie było podstaw do kwestionowania mocy dowodowej

przedstawionych przez powoda wydruków komputerowych, zarówno tych dotyczących przelewu wierzytelności na rzecz powoda, jak i tych związanych z udzieleniem pozwanej pożyczki refinansującej.

W dalszej kolejności pozwana zarzuciła, że pożyczkodawca zastosował w treści umowy pożyczki niedozwolone klauzule umowne zastrzegając na swoją rzecz rażąco wygórowane kwoty z tytułu dodatkowych świadczeń, które jednocześnie stanowią obejście przepisów o odsetkach maksymalnych.

Zgodnie z art. 385¹ § 1 k.c. postanowienia umowy zawieranej z konsumentem nie uzgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. Do uznania danego postanowienia umownego za niedozwolone i wyeliminowania go z praktyki stosowania, konieczne jest stwierdzenie łącznego występowania czterech wyżej wskazanych przesłanek. Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy należy przyjąć, że kwestionowane przez pozwaną postanowienia zawartej umowy nie zostały z nią uzgodnione indywidualnie. Sporne postanowienia nie dotyczą także głównych świadczeń stron, gdyż należą do nich tylko takie elementy konstrukcyjne umowy, bez których uzgodnienia nie doszłoby do jej zawarcia. W tej sytuacji należało rozstrzygnąć, czy przedmiotowe postanowienia umowy kształtują prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając interesy konsumenta. Pozwana, zawierając umowę miała wiedzę o wysokości opłat, które obowiązana będzie uiścić, gdyż zostały one precyzyjnie i jednoznacznie wskazane w umowie. Nie ma podstaw, aby uznać, że postanowienia te naruszają istotnie interesy konsumenta.

Jednocześnie wskazać należy, że nie ma też zakazu pobierania wynagrodzenia obok odsetek przewidzianych w art. 359 k.c. Przepisy ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim przewidują wystąpienie pozaodsetkowych kosztów kredytu rozumianych, jako wszystkie koszty, które konsument ponosi w związku z umową o kredyt konsumencki, z wyłączeniem odsetek. W art. 36a ww. ustawy wprowadzono limit wysokości pozaodsetkowych kosztów kredytu zarówno w odniesieniu do określonego okresu spłaty kredytu, jak i limit maksymalny dla całości umowy o kredyt konsumencki. W razie określenia przez pożyczkodawcę kwoty pozaodsetkowych kosztów kredytu w wysokość przekraczającej wartości maksymalne wskazane w tym przepisie konsument jest zobowiązany wyłącznie do zapłaty kwoty odpowiadającej wartościom maksymalnym.

Zauważyć jednak należy, że powód w niniejszej sprawie domaga się zwrotu kwoty kapitału, odsetek kapitałowych oraz skapitalizowanych odsetek za opóźnienie, nie zaś kwoty wskazanej w umowie jako opłata za refinansowanie, której prawidłowość kwestionowała pozwana. Nieuzasadnione jest również, zdaniem sądu, stanowisko pozwanej, która twierdziła, że mechanizm refinansowania wyczerpuje znamiona nieuczciwej praktyki rynkowej. Możliwości udzielenia pożyczek refinansujących, są co do zasady zgodne z prawem. Podlegają ocenie pod kątem zgodności z art. 36c ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim odnoszącego się do wysokości pozaodsetkowych kosztów kredytu w przypadku udzielania kolejnych kredytów przed dokonaniem spłaty wcześniejszego, których to pozaodsetkowych kosztów powód nie dochodzi w niniejszej sprawie.

Z powyższych względów trzeba przyjąć, że pozwana związana była umową pożyczki z 4 września 2020 r. na warunkach określonych w dokumencie umowy pożyczki nr (...) oraz umowy ramowej. W sytuacji, gdy złożone przez powoda dowody wskazują na treść i zakres zobowiązania, pozwana chcąc zwolnić się z długu powinna wykazać istnienie faktów niweczących (np. to, że spłaciła dług) tego – jednak pozwana nie uczyniła. W tych okolicznościach zasadnym było uwzględnienie powództwa w całości i zasądzenie od pozwanej na rzecz strony powodowej kwoty 2.295,01 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych - zgodnymi z postanowieniami umowy pożyczki łączącej strony.

O kosztach procesu sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. uznając, iż pozwana jako strona przegrywająca jest zobowiązana zwrócić powodowi poniesione przez niego koszty procesu w kwocie 1.117 zł, na które składają się: opłata od pozwu w wysokości 200 zł, koszty zastępstwa procesowego w kwocie 900 zł oraz opłata skarbową od udzielonego pełnomocnictwa w wysokości 17 zł.

SSR Alina Kowalewska